

Domnule Presedinte,

Subsemnatul **Zamfirachi Adrian Richartt**, prin prezenta, in termen legal, formulez urmatoarea :

PLANGERE

Impotriva ;

1.**Ordonantei** din data de **16.10.2012**, data de catre **procuror Florea Stoian Andreia** din cadrul **Parchetului de pe langa Judecatoria Sectorului 5 Bucuresti**, in dosarul penal nr. 2228/P/2011, mentinuta prin Ordonanta nr. 1529/II-2/2012 din data de 16.11.2012 data de catre prim-procurorul **Parchetului de pe langa Judecatoria Sectorului 5 Bucuresti**.

Va rog sa admiteti plangerea, sa desfiintati ordonanta atacata și sa rețineti cauza spre judecare, în complet legal constituit – constatand ca probele existente la dosar sunt suficiente, pentru urmatoarele :

Considerente :

In fapt, subsemnatul m-am adresat Sectiei 17 Politie-DGPMB prin plangere penala, cu privire la comiterea de catre invinuitul Avram Ion a infractiunii prevazute si pedepsite de art. 213 Cod penal, plangerea formand obiectul dosarului penal nr. 2228/P/2011 al acestui parchet.

Prin plangerea mentionata *supra*, , subsemnatul am aratat ca am fost deposedat in mod nelegal de un autoturism proprietate personala, de catre invinuitul Avram Ion, acesta folosind in scopuri personale bunul si refuzand in mod repetat restituirea acestuia.

Subsemnatul am solicitat si luarea masurilor legale in vederea recuperarii prejudiciului (7000 euro valoarea autoturismului, 2000 lei suma achitata in avans pentru reparatii neefectuate).

In cauza subsemnatul am facut dovada existentei bunului, a dreptului de proprietate asupra acestuia, iar din probele administrate (declaratie parte vatamata, declaratii invinuit si martori) a rezultat fara echivoc realitatea situatiei de fapt expuse prin plangerea penala.

Situatia de fapt expusa in petitul plangerii penale a fost retinuta ca fiind reala si de catre procurorul ce a supravegheat activitatea de cercetare penala.

Prin ordonanta contestata, procurorul a retinut ca : “ ... *invinuitul Avram Ion a refuzat restituirea catre partea vatamata ... a autoturismului ... din analiza probelor administrate in cauza, a modului si mijloacelor de savarsire a faptei, a imprejurarilor in care fapta a fost comisa, urmarea produsa, rezulta ca aceasta a adus o atingere minima valorilor sociale aparate de lege, ea nereprezentand gradul de pericol social al unei infractiuni...*” (fila 1 ordonanta).

In raport de aceste considerente retinute de catre procurorul de caz, rog instanta de judecata sa constate ca **ordonanta atacata este atat nelegala cat si netemeinica.**

Astfel, potrivit art. 213 C.p., infractiunea de abuz de incredere presupune **insusirea** unui bun mobil al altuia, detinut cu orice titlu, sau **dispunerea** de acest bun pe nedrept ori **refuzul de a-l restitui**. Insusirea inseamna luarea bunului in stapanire de catre cel care nu avea decat detentia acestuia, cu excluderea de la posesia bunului pe proprietar, caruia i se anuleaza aceasta calitate. Dispunerea pe nedrept consta in ansamblul actelor al caror continut depaseste cuprinsului titlului in baza caruia subzista detentia. In fine, refuzul de restituire inseamna o impotrivire manifesta a detentorului de a inapoi bunul persoanei care i l-a incredintat.

Din probele administrate in cursul efectuării actelor premergătoare și a cercetării penale, a rezultat fără echivoc împrejurarea **ca invinuitul Avram Ion a comis infractiunea sesizata prin executarea tuturor actelor materiale prevazute de lege, ca modalitati alternative**, cu privire la latura obiectiva a infractiunii.

Astfel, invinuitul, **profitand de calitatea** in care in mod obisnuit primeste autoturisme in vederea executării unor reparatii, **si-a insusit** atat un bun cu o valoare ridicata (un autoturism sport rar, cu o valoare mare) cat si suma de bani avansata in vederea reparatiilor.

Ulterior, invinuitul a **folosit in scopuri personale** autoturismul, o perioada indelungata, **refuzand in mod repetat restituirea acestuia** la solicitarile subsemnatului proprietar, fapt de natura a produce o uzura materiala si morala a bunului.

Astfel, in situatia in care subsemnatul as fi dorit sa instraineze bunul, pretul posibil a fi obtinut la data primei solicitari de restituire ar fi fost evident mai mare decat cel ce s-ar putea obtine la data formularii prezentei (in situatia ipotetica in care procurorul ar fi determinat cel putin restituirea bunului) in raport de uzura morala (invechirea bunului) si materiala (uzura cauzata prin folosirea nelegala de catre invinuit).

Si doar lipsa de folosinta a bunului (peste doi ani) – se constituie intr-un prejudiciu atat material cat si moral, pe care “persoana Invinuitului” a preferat sa-l “evite”, acesta nedorind a se lipsi de placerea de a folosi un cabriolet sport, doar pentru ipotetica interventie a legii penale.

Cu privire la “persoana invinuitului” si, inca o data, la “urmarea minima produsa” - precizez faptul ca, **nici dupa ce invinuitul a luat la cunostinta despre demersurile penale ce se efectueaza**

in cauza – acesta nu a dorit sa incerce limitarea pagubei produse subsemnatului prin infractiune, prin restituirea autoturismului.

Astfel, **invinuitul a aratat un profund dispret** atat fata de relatiile sociale ce sunt ocrotite de disp. art. 213 C. pen., cat si de posibilele consecinte legale ale persintentei conduitei ilicite, infractionale.

Procurorul de caz a omis sa mentioneze in ordonanta contestata imprejurarea ca, pana la data pronuntarii acesteia, **invinuitul nu a restituit bunul** (si nici in prezent!) .

De altfel, **invinuitul a refuzat sa restituie bunul, sa precizeze organelor de cercetare penala daca acesta mai exista fizic si eventual in ce stare l-a adus in perioada folosintei nelegale.**

“Atingerea minima” – mentionata de catre procuror este in aceste conditii **o fictiune**, cata vreme **subsemnatul am pierdut definitiv, prin actiunile ilicite ale invinuitului, un autoturism cu o valoare de peste 7000 euro cat si suma de 2000 lei avansata invinuitului pentru reparatii de intretinere ale bunului, suma de asemenea insusita ilicit de catre invinuit.**

“Atingerea”, in aceste conditii – este una insemnata, afectand in mod semnificativ atat patrimoniul subsemnatului cat si relatiile sociale ocrotite de art. 213 C. penal.

Astfel, un **prejudiciu de peste 7000 euro** (suma achitata cu documente fiscale de subsemnatul pentru cumpararea bunului si plata taxelor vamale, inmatriculare etc.) – **se situeaza peste limita medie**, spre limita superioara a **prejudiciilor cauzate de infractiuni indreptate impotriva proprietatii**, in cauze penale instrumentate atat la nivelul acestei instante cat si la nivel national.

Din experienta profesionala proprie, cat si din studiul practicii judiciare, si indeosebi la nivelul acestei instante, in considerarea unor prejudicii apropiate celui cauzat subsemnatului, prin comiterea unor infractiuni indreptate impotriva patrimoniului, instantata de judecata a pronuntat, de regula, pedepse cu inchisoarea, orientate peste minimul special al pedepsei.

Personal, ca si practician al dreptului cat si constant lector al practicii judiciare in materie penala, constat ca solutia dispusa prin ordonanta contestata se constituie intr-un veritabil precedent judiciar, cu caracter contradictoriu si exceptional raportat la practica constanta a parchetelor/instantelor in situatii similare .

Mai retine procurorul de caz ca : **“prin aplicarea fata de invinuit a unei sanctiuni cu caracter administrativ se va realiza intr-o mai mare masura scopul preventiv-educativ scontat al legii penale”**.

De principiu, exonerarea de raspundere penala pentru faptele indreptate impotriva patrimoniului – contravine flagrant atat rolului de preventie si avertizare asupra conduitei

infractionale si consecintelor legale ale acesteia- cat si stabilitatii relatiilor sociale licite, firesti, protejate de lege.

Raportat la speta prezenta, orice persoana cu calitatea profesionala a invinuitului, afland ca o astfel de fapta nu este sanctionabila penal, va considera ca-si poate insusi un autoturism adus in service la reparat, il va putea folosi in scop personal pe o durata indelungata si chiar refuza restituirea, daca “sanctiunea” consta intr-o “amenda de 1000 lei” ... Probabil procurorul de caz nu are autoturism proprietate personala ... Personal consider ca “sanctiunea” aplicata in cauza ar trebui sa beneficieze de discretie, si, spre binele public, de nerepetabilitate ...

Un element important in analiza prezentei plangeri il constituie imprejurarea ca **infractionea isi produce in continuare efectele** – opinia procurorului referitoare la realizarea scopului legii penale fiind vadit nefondata. “Optimismul” procurorului este, in speta data, o simpla si fictiva speranta, nascuta de firea buna si blanda a acestuia, grefata din nefericire pe presupunerea ca invinuitul, afland despre fapta buna a procurorului, smerit si rusinat va restitui cabrioletul ...

Precizez faptul ca, nici dupa “sanctiunea blanda” aplicata invinuitului, aceasta nu si-a atins “scopul preventiv-educativ” sperat de procuror – invinuitul apreciind probabil ca suma de 1000 lei (platita?) cu titlu de amenda este eventual pretul stabilit de catre procuror pentru insusirea definitiva a autoturismului

Invinuitul, desi vine iarna, prefera sa mearga cu cabrioletul, fara a se rusina de blandetea si intelegerea acordata de procurorul de caz.

Opinia subsemnatului nu doresc sa o impartasesc, inasa, cu profunda speranta pentru binele public, sper ca cenzura dvs., exercitata potrivit legii, sa scuteasca pe viitor societatea de similar si nefericite “iertari”...

Mai arat (aspect profund neinteresant pentru binele public) ca subsemnatul achit in continuare impozite pentru bunul insusit infractional de invinuit, doar quantumul cumulat al acestora depasind valoarea “sanctiunii” aplicate invinuitului.

Procurorul de caz putea eventual, cu aceeasi intelegere si blandete, sa-i atribuie definitiv autoturismul invinuitului, o copie a ordonantei urmand sa o comunice organelor fiscale, in vederea scoaterii de pe rol a acestuia si restituirea impozitelor achitate aferent bunului, de la data insusirii acestuia de catre invinuit (ianuarie 2010) ...

Impotriva ordonantei contestate, subsemnatul am formulat plangere la procurorul ierarhic superior, in conditiile legii.

Va rog sa constatati ca ordonanta prin care s-a respins plangerea **nu examineaza in nici un fel, macar tangential, motivele pe care le-am invocat**, iar prim-procurorul se rezuma doar la aprecierea sumara ca solutia atacata ar fi legala si temeinica .

In practica judiciara, plangerile facute impotriva solutiilor de netrimiteri in judecata, inclusiv plangerea initiala, bazata pe art. 275-278 c.pr.pen. **sunt asimilate cailor de atac ce se exercita impotriva unei hotarari penale**, caz in care organul superior, cum este si cazul prim-procurorului, **trebuie sa examineze fiecare motiv al plangerii celui nemulțumit si sa-l inlature motivat**, asemeni judecatorului care examineaza hotararea prin prisma motivelor de apel sau recurs, si nu sa copieze actul a carui legalitate/temeinicie o verifica.

In conformitate cu dispozitiile art.6.1 din Conventia din 1950 - referitoare la apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale- „**orice persoana are dreptul de a beneficia de un proces echitabil si ii este de asemenea garantat dreptul la aparare**”.

Dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 parag. 1 din Conventia Europeana, cuprinde, intre altele, si **dreptul partilor de a prezenta observatiile pe care le considera elocvente pentru cauza lor**.

Intrucat Conventia Europeana nu garanteaza drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete si efective, **acest drept nu poate fi considerat efectiv – decat daca observatiile partii sunt intr-adevar ascultate – adica examinate de catre instanta sesizata** (a se vedea CEDO, hotararea din 13 mai 1980 in cauza Artico contra Italiei, parag. 33, CEDO, hotararea din 12.02.2004 in cauza Perez contra Frantei, parag. 80, CEDO, hotararea din 19.04.1994, in cauza Van de Hurk contra Olandei, parag. 59, CEDO, hotararea din 15.02.2007 in cauza Boldea contra Romaniei parag. 28).

Curtea Europeana a aratat ca **una din functiile obligatiei instantei de a motiva hotararea pronuntata este aceea de a demonstra partilor ca au fost ascultate** (CEDO, hotararea din 22.02.2007, in cauza Tatishvili contra Rusiei, parag. 58).

In interpretarea acestui principiu, potrivit practicii CEDO - **magistratul este tinut sa analizeze mijloacele de proba si apararile invocate de catre parti, urmand sa aprecieze - dupa caz - cu privire la ne/temeinicia acestora – motivat**.

Astfel, in cauza **Albina împotriva României** - Statul Roman a fost condamnat pentru nerespectarea dreptului la un proces echitabil - prin refuzul magistratului judecator de a analiza (si a da eficienta juridica , ori, dupa caz, a respinge motivat sustinerile partii n.n.) argumentele invocate de parte.

In motivarea Hotararii, CEDO a retinut - ca : " **...Altfel spus, art. 6 implică mai ales în sarcina "instanței" obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța.**"

Va rog sa constatatati, studiind **plangerea impotriva ordonantei din data de 16.11.2012, ca prim-procurorul nu a analizat nici unul dintre considerentele invocate de catre subsemnatul**.

Prin ordonantele contestate - este evident faptul ca magistratii procurori **nu numai ca au lipsit de eficienta juridica toate sustinerile subsemnatului - ci le-au inlaturat in totalitate, fara a se pronunta cu privire la ne/temeinicia acestora .**

Solutia ce ar fi fost legal dispusa de catre procurorul-sef - ar fi fost in opinia subsemnatului **de desfiintare a ordonantei atacate, de restituire a cauzei la procuror in vederea intocmirii rechizitoriului, avand in vedere faptul ca urmarirea penala era finalizata, vinovatia faptuitorului dovedita, prejudiciul cauzat de acesta fiind cert si nerecuperat.**

In aprecierea aceleiasi obligatii de "motivare" a hotararii – CEDO a statuat ca notiunea de proces echitabil presupune ca o instanta interna care nu si-a motivat decat pe scurt hotararea, indiferent daca a facut-o preluand motivele instantei inferioare sau altfel – sa fi examinat problemele esentiale ce i-au fost supuse atentiei si nu sa se fi multumit sa confirme pur si simplu concluziile instantei inferioare.

Inalta Curte De Casatie Si Justitie a precizat ca : **“ a motiva inseamna a demonstra, a pune in evidenta datele concrete care, folosite ca premise, duc la concluzii logice. Simpla afirmare a unei concluzii fara indicarea unor date concrete, fara a arata in ce mod a fost stabilita acea data sau referirea explicita sau implicita la datele cauzei in general – nu inseamna a motiva “** (Decizia penala 656/2004) .

Va rog sa apreciati ca, prin modalitatea de solutionare a cauzei, procurorii autori ai rezolutiilor contestate - au refuzat sa se pronunte asupra problemelor de fapt si de drept invocate de catre subsemnatul – expuse atat in plangerea initiala cat si in plangerea impotriva ordonantei din data de 16.10.2012 – incalcand astfel dreptul subsemnatului la un proces echitabil.

Pentru toate aceste considerente, va rog sa admiteti prezenta plangere, sa desfiintati ordonanta atacata si sa dispuneti masurile legale ce se impun, in vederea tragerii la raspundere a invinuitului si a repararii pagubelor insemnate cauzate subsemnatului prin infractiunea comisa de catre invinuit.

In drept, art. 278 ind. 1 C. proc. pen .

Data

Cu consideratie,

**D-LUI PRESEDINTE AL JUDECATORIEI SECTORULUI 5
BUCURESTI**